

1. ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗ ΔΕΘ

Μέσο:ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: ...04/09/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: ...04/09/2026

Σελίδα:23

Κινητοποιήσεις εργαζομένων στη ΔΕΘ

Της **ΡΟΥΛΑΣ ΣΑΛΟΥΡΟΥ**

Σε κλοιό κινητοποιήσεων αναμένεται να βρεθεί η Θεσσαλονίκη το Σαββατοκύριακο των εγκαίνιων της 90ής Διεθνούς Εκθέσης Θεσσαλονίκης, με εργατικά συνδικάτα, εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, δημοσίους υπαλλήλους, αγρότες, συνταξιούχους και κοινωνικούς φορείς να δίνουν ραντεβού στους δρόμους της πόλης. Με διαφορετικά σημεία συγκέντρωσης και επιμέρους αιτήματα, φορείς της εργασίας και της κοινωνίας δίνουν το δικό τους στίγμα στη φετινή ΔΕΘ. Κοινός παρονομαστής των κινητοποιήσεων είναι η πίεση που ασκούν η ακρίβεια και το αυξημένο κόστος διαβίωσης στα νοικοκυριά, αλλά και η ανάγκη για καλύτερους μισθούς, εργασιακή ασφάλεια και ισχυρότερες δημόσιες υπηρεσίες.

Η ΓΣΕΕ και το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Θεσσαλονίκης έχουν προγραμματίσει το κεντρικό τους συλλαλητήριο για το Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου, στις 18.00, στο Αγαλμα Βενιζέλου. Στο κάλεσμά τους απευθύνονται σε εργαζομένους, άνεργους, συνταξιούχους και νέους, ζητώντας μεταξύ άλλων αύξηση των μισθών, ισχυρές συλλογικές συμβάσεις, προστασία των εργασιακών δικαιωμάτων και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου. Ιδιαίτερη έμφαση δίνει η Συνομοσπονδία στην επόμενη

Η ΓΣΕΕ και το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Θεσσαλονίκης έχουν προγραμματίσει το κεντρικό τους συλλαλητήριο για το Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου, στις 18.00, στο Αγαλμα Βενιζέλου.

Στο επίκεντρο η πίεση που ασκούν η ακρίβεια και το αυξημένο κόστος διαβίωσης στα νοικοκυριά.

ημέρα για τη χώρα, εκτιμώντας ότι «πρέπει να αναδειχθούν και αιτήματα για ποιότητα ζωής, για ισορροπία προσωπικής και επαγγελματικής ζωής και για τις επιπτώσεις της εισαγωγής της τεχνητής νοημοσύνης».

Στην ίδια συγκέντρωση αναμένεται να συμμετάσχει και η ΑΔΕΔΥ. Κεντρικό αίτημα των δημοσίων υπαλλήλων είναι η

επαναφορά του 13ου και του 14ου μισθού. Η ΑΔΕΔΥ θέτει παράλληλα ζητήματα μισθολογικών αυξήσεων, φορολογικής ελάφρυνσης, στελέχωσης των δημοσίων υπηρεσιών και ενίσχυσης του ΕΣΥ. Ιδιαίτερη βαρύτητα δίνεται και στο ζήτημα της μονιμότητας στο Δημόσιο, με την ΑΔΕΔΥ να εκφράζει την αντίθεσή της στις αλλαγές που προωθούνται, υποστηρίζοντας ότι η μονιμότητα αποτελεί θεσμική εγγύηση για τη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης.

Ξεχωριστό αγωνιστικό ραντεβού έχει οργανώσει, όπως συμβαίνει τα τελευταία χρόνια, το ΠΑΜΕ. Το πανελλαδικό - παλλαϊκό συλλαλητήριο θα πραγματοποιηθεί το Σάβ-

βατο στις 17.30 στην πλατεία ΧΑΝΘ. Στο κάλεσμα συμμετέχουν εργατικά σωματεία, αγρότες, επαγγελματίες, φοιτητικοί σύλλογοι και άλλοι κοινωνικοί φορείς. Στο επίκεντρο βρίσκονται οι αυξήσεις στους μισθούς και η χρηματοδότηση της Υγείας και της Παιδείας, ενώ το ΠΑΜΕ θέτει παράλληλα το ζήτημα των κρατικών δαπανών για την άμυνα και τον πόλεμο.

Στους δρόμους θα βρεθούν και οι αγροτικοί φορείς. Η Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων έχει καλέσει σε συγκέντρωση το Σάββατο στις 17.00 στον Λευκό Πύργο, με αγρότες, κτηνοτρόφους, μελισσοκόμους και αλιείς να αναμένεται να φθάσουν στη Θεσσαλονίκη με τρακτέρ και αγροτικά μηχανήματα.

Την ίδια ημέρα, στις 17.30, έχει προγραμματιστεί και πανσυνταξιοτική συγκέντρωση στον πεζόδρομο της Αγίας Σοφίας, με συμμετοχή συνταξιούχων από όλη τη χώρα.

Οι κινητοποιήσεις, πάντως, ξεκινούν από σήμερα, καθώς στις 8.30 το πρωί η ΠΟΕΔΗΝ θα πραγματοποιήσει συγκέντρωση στο Ιπποκράτειο και στη συνέχεια πορεία προς το υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης, με βασικό θέμα την κατάσταση στο ΕΣΥ. Στις 12.00 το ΠΑΜΕ θα παρουσιάσει στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης το πλαίσιο των διεκδικήσεων ενόψει του σαββατιάτικου συλλαλητηρίου.

Πολιτική ανταγωνισμού στην Ε.Ε. και δημοκρατικοί θεσμοί

Του
Ισιδώρου
Μέντη

Φαρμακοποιός
(ΕΚΠΑ), MBA
στη Διοίκηση
Επιχειρήσεων
& Οικονομικών
Μονάδων
(ΕΚΠΑ), στέλεχος
Διευθύνσης
Φαρμάκων
Κεντρικής
Υπηρεσίας
ΕΟΠΥΥ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ οραίνουν επίτευγμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.) είναι η δόμηση ενιαίας αγοράς, την απρόσκοπτη λειτουργία της οποίας εγγυάται η ελευθερία ανταγωνισμού, προϋποθέτουμε ισοτιμία επί όρων-ευκαιριών οικονομικής δραστηριότητας και ανεμπόδιστη πρόσβαση στις επιμέρους αγορές. Η εφαρμογή των ενωσιακών κανόνων ανταγωνισμού (άρ.101-109 Συνθήκης Λειτουργίας Ευρωπαϊκής Ένωσης-ΣΛΕΕ) διασφαλίζει τη συνεκτική ενωσιακή οικονομική δραστηριότητα (ομαλή διακρατική επιχειρηματική-συναλλακτική λειτουργία) άνευ φραγμών διασυννοριακής μετακίνησης αγαθών-υπηρεσιών-κεφαλαίων, προσπίζοντας την οικονομική ελευθερία και τον ανταγωνισμό από πρακτικές αλλοιώσεις/περιστολούς του, οριοθετεί την εταιρική συμπεριφορά, προστάζει τις μικρές επιχειρήσεις από στρεβλώσεις των όρων ανταγωνισμού (κρατικές ενισχύσεις σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, διακρίσεις υπέρ δημοσίων επιχειρήσεων), επεκτείνει τις επιλογές καταναλωτών (π.χ. μείωση τιμών αγαθών-υπηρεσιών, αναβάθμιση ποιότητας τους), προστατεύει την ενιαία αγορά από κατάρτιση (λόγω συγχωνεύσεων-συμπράξεων επιχειρήσεων, κατάχρησης εταιρικής δεσποτικής θέσης, μονοπωλιακών επιχειρηματικών ενεργειών), ενδυναμώνει την ενωσιακή μόδλωση σε διαπραγματεύσεις με επιχειρηματικούς κύκλους (π.χ. εξαοφάλη αποθεμάτων φαρμάκων με ευνοϊκούς όρους προμήθειας), πολυαπλοποιεί τον οικονομική ευμερία των πολιτών, σφραγίζεται του ενοποιητικού δεσμού των κρατών-μελών της Ε.Ε. και μεγιστοποιεί το διεθνές αποτύπωμά της.

ΟΜΩΣ, το πρόταγμα της ενωσιακής ολοκλήρωσης κρίνεται αλυσιτελές δίχως προάσπιση των ευρωπαϊκών δημοκρατικών θεσμών, με οδοδείκτη τις παραβιάσεις του προσφάτως εκδημοκρατισμού Γ. Χάμπερμας, ακαδημαϊκού και υπέρμαχου της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, που πρότεινε πιο συνεκτική ένωση των κρατών-μελών της Ε.Ε., με τη νομιμοποίηση των πολιτικών αποφάσεων εντός τους να ερείδεται στον διάλογο, την κριτική σκέψη και τη «δημόσια σφαίρα», ενώ το απόφραγμα του «ν νεοτερικότητα είναι ένα απεχθές σχέδιο» παρέμεινε μνημειώδες. Η κορυφαία συνεκτικότητα του συνίσταται στο γχείρημα επαναθεμελίωσης της κοινωνικής θεωρίας με κρηπίδα τον διάλογο, αντίδοτο στην στερεοβαρή συγκρότηση κοινωνιών (περιβαλλόμενων την αλουργία της δημοκρατικής έκφρασης) που εστίασαν αποκλειστικά στις οικονομικές σχέσεις (συμμεριότητα) και την πολιτική εξουσία (δύναμη). Οι προτάσεις του κεραιγοποιούν με ασφάλεια στην οικοδόμηση πιο ισόνομων ευρωπαϊκών κοινωνιών μέσω του μείζονος διαύλου της κοιλότητας της «δημόσιας σφαίρας», σφραγίζονται έναν μεταλλόδοξο σε αρένα ανταγωνισμού νομής κρατικών πόρων αντί πεδίου ανάπτυξης συναινετικής

Η δημοκρατία ερείδεται πρωτίστως στην ορθολογική επικοινωνία βάσει κανόνων εφορμολόμενων απαρεγκλίτως από όλα τα κράτη-μέλη της Ε.Ε., επιταχύνοντας την ενωσιακή ολοκλήρωση και τη συνεκδοκική ευμερία των Ευρωπαίων πολιτών.

κής σκέψης για ορθολογικό consensus, ενώ ο ίδιος εκτιμούσε ότι η δημοκρατική δημόσια ζωή καρποφορεί όταν οι θεσμοί διαμορφώνουν πολίτες πρόθυμους για συνεκτικότητα στη συμμετοχική δημοκρατία και ικανούς για διαβούλευση θεμάτων δημόσιου βίου audi alteram partem, με τον δημόσιο λόγο απαλλαγμένο από προκαταλήψεις.

ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ κόσμο της επεκτενόμενης δυσπιστίας στους δημοκρατικούς θεσμούς, η παρακαταθήκη του Γερμανού στοχαστή υπομνηματίζει ότι η δημοκρατία ερείδεται πρωτίστως στην ορθολογική επικοινωνία βάσει κανόνων εφορμολόμενων απαρεγκλίτως από όλα τα κράτη-μέλη της Ε.Ε., επιταχύνοντας την ενωσιακή ολοκλήρωση και τη συνεκδοκική ευμερία των Ευρωπαίων πολιτών. Η τελευταία αντί να συναρτάται με τα μεταβαλλόμενα εξωτερικά δεδομένα, θα πρέπει να συνιστά απότοκο εσωτερικών (ενωσιακών) διεργασιών μεγέθυνσης παραγωγικότητας, εμβάθυνσης της ενιαίας

■ **Το πρόταγμα της ενωσιακής ολοκλήρωσης κρίνεται αλυσιτελές δίχως προάσπιση των ευρωπαϊκών δημοκρατικών θεσμών.**

αγοράς, ολοκλήρωσης τραπεζικής ένωσης (με απτά οφέλη για το επιχειρείν) και διασφάλισης της ευρωπαϊκής οικονομικής βιωσιμότητας σε συγκυρίες υψηλού δημόσιου χρέους στις μεγάλες οικονομίες, περιστέλλουσες τον δημοσιονομικό χώρο ενισχυμένων εθνικών δαπανών σε κρίσιμους τομείς (π.χ. υγείας, ψηφιακής μετάβασης).

ΟΜΟΙΩΣ αποφάνθηκαν και οι βραβευθέντες με Βραβείο Νόμπελ Οικονομίας (2024) Ν. Ατζέιμου (καθηγητής Οικονομικών στο MIT), Σ. Τζόνσον και Τ. Ρόμινσον για τον τρόπο διαμόρφωσης των θεσμών και συσχέτισής του με την ευ-

μερία κρατών, αποδίδοντας την υστέρηση κοινωνιών σε έλλειψη δημοκρατικών κανόνων, μειωμένη εμπιστοσύνη σε εκμεταλλευτικούς θεσμούς και αποκλεισμούς κοινωνικών τμημάτων από τα αναπτυξιακά οφέλη. Με αφετηριακή βάση τη σχέση πολιτικής-οικονομίας, η έρευνα ανέδειξε ότι σε κράτη με «συμπεριληπτικούς» θεσμούς (inclusive institutions) που προσάπτουν το κράτος δικαίου (νομία) και τα δικαιώματα ιδιοκτησίας, παρέχουν ισοτιμία συμμετοχικά στις οικονομικές δραστηριότητες, μειώνουν τις ανισότητες μέσω υπηρεσιών κοινωνικού κράτους και εξασφαλίζουν την εμπιστοσύνη των πολιτών σε θεσμούς και μεταξύ τους, καταγράφεται αυξημένη νομιμοφοροσύνη, ενίσχυση επενδυτικού κλίματος (πενεστολίου/αποτροπή κατάχρησης εξουσίας), οικονομική ανάπτυξη και προαγωγή του κοινωνικού-ενοποιημένου κράτους, αναδεικνύοντας τους συμπεριληπτικούς θεσμούς σε sine qua non προϋπόθεση μακροπρόθεσμης κοινωνικής ευμερίας. Αντιθέτως, οι «εκμεταλλευτικοί/απομυζητικοί» θεσμοί (extractive institutions) συσσωρεύουν ισχύ-πόρους σε κλειστές ομάδες (elite), που εναντιώνονται σε θεσμικές μεταρρυθμίσεις και παρουσιάζονται ευαφροπρές σε άσκηση πολιτικών παράγουσες ελλείμματα-διαφορές, απομυζούν τους κοινωνικούς πόρους και αποστερούν την πλειοψηφία των πολιτών από τα οφέλη της οικονομικής δραστηριότητας, με απότοκο την αναπτυξιακή υστέρηση της κοινωνίας.

ΠΕΡΑΙΤΕΡ, οι Ατζέιμου-Ρόμινσον, μέσω του πονημάτος τους «Why Nations Fail», αποδίδουν την ένδεια κρατών σε δυσλειτουργικούς θεσμούς, υποδεικνύοντας τη συγκέντρωση εξουσίας από συνεχνίες με φοβική στάση έναντι τεχνολογικών-οικονομικών εξελίξεων και διακυβέρνηση των προνομιών τους, με πρόθεση εκσυγχρονιστικής αναχαίτισης μέσω σύμπτυξης πελαειακών «συμμεριών» με έτερες ομάδες (υψηλής διαπρα-

ματευτικής ισχύος έναντι του κράτους) τυγχάνουσες ευνοϊκής μεταχείρισης (π.χ. ιατρική, φαρμακευτικές εταιρείες, στελέχη χρηματοπιστωτικού συστήματος), παρακαλώντας τον υγιή οικονομικό ανταγωνισμό και συνιστώντας τροχοπέδη κρατικών μεταρρυθμίσεων που αναιρούν διακρίσεις, με αρνητικό αναπτυξιακό και κοινωνικό πρόσημο. Παράλληλα, η σύζευξη αναπτυξιακής επιβράδυνσης-ποιότητας θεσμών (ανεξάρτητες αρχές, κράτος δικαίου, διάκριση εξουσιών, κοινωνικό κράτος) αποτελεί αντικείμενο του εγχώριου δημόσιου διαλόγου (π.χ. υπόθεση Novartis) σε μία χώρα με δημοκρατικούς (και δυναμικά συμπεριληπτικούς) θεσμούς, αλλά και με θεσμικά ζητήματα (πελαειακό σύστημα, ευνοιοκρατία, θέματα λογοδοσίας, ρυθμιστικές ασάφειες λόγω πολυνομίας) παρὰ τις καταβληθείσες προσπάθειες (π.χ. δημόσια διαβούλευση προ ψήφισής νομοσχεδίων, πρόγραμμα «διδύμειας»).

ΤΕΛΟΣ, ο Τουρκοαμερικανός οικονομολόγος διατείνεται ότι η δημοκρατία παράγει απτά οφέλη όταν οι δημοκρατικοί θεσμοί λειτουργούν εύρυθμα, ελέγχουν τη διαφθορά και διακρίνονται από λιγότερες ανισότητες, τομείς στους οποίους τα τελευταία χρόνια καταγράφθηκαν χαμηλές επιδόσεις στον δυτικό κόσμο. Η διαπίστωση είναι κρίσιμη, μεσοστάσης της δυστοπικής γεωπολιτικής συγκυρίας που δοκιμάζει τις αντοχές της δημοκρατικής διακυβέρνησης των θεσμών και τροφοδοτεί τον λαϊκισμό, απαιτώντας ως ανάχωμα στη διάβρωσή τους τον οικοδόμητο συναισθησης μέσω δημοκρατικών διαύλων και διαλόγου.

ΒΑΣΕΙ των προειρημένων, παρὰ τις σθεναρές αντιστάσεις σε μεταρρυθμίσεις παράγουσες πιο συμπεριληπτικούς θεσμούς, η προσπάθεια αποκατάστασης της κλυδωνιζόμενης πίστης σε αυτούς οφείλει να είναι διαρκής, περιστέλλοις της νόσφισης πόρων από εύρυθμες κοινωνικές ομάδες. Επικουρικά, η επιβολή κανόνων ανταγωνισμού (εχέγγυο προσπάθειας στην ενωσιακή νομοθεσία), εναρμονιζόμενη με την αρχή της επικουρικότητας και της αρμοδιότητας των αντίστοιχων εθνικών οργανισμών των κρατών-μελών της Ε.Ε., θα παράγει οφέλη για τις επιχειρήσεις (δραστηριοποιούμενες σε ασφαλείς-δικαίω επιχειρηματικό περιβάλλον), τις ρυθμιστικές αρχές (παρεβαίνουσες κατά διασυννοριακών εταιρικών ανταγωνιστικών πρακτικών φολκιδουσες τον υγιή ανταγωνισμό) και τους πολίτες (επωφελοποιούμενοι από τη διευρυνόμενη πρόσβαση σε καινοτόμα οικονομικά προστά αγαθά, π.χ. φάρμακα), με απότομο σκοπό την πολιτική ενδυνάμωση της Ε.Ε., σκονοβαλόντας με δεξιότητες μετάβλητης απειρόκειτης υπερκέρσεως των εθνικών ορίων και επισφραγίζοντας εθνικών διαχωρισμών από την ενωσιακή πολιτική.

[SID: 25945001]

Η ευμερία των Ευρωπαίων θα πρέπει να συνιστά απότοκο διεργασιών μεγέθυνσης παραγωγικότητας, εμβάθυνσης της ενιαίας αγοράς, ολοκλήρωσης τραπεζικής ένωσης και διασφάλισης της ευρωπαϊκής οικονομικής βιωσιμότητας.